

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΠΟΙΗΤΩΝ

ΤΑ ΠΡΩΤΑ ΧΡΟΝΙΑ ΤΟΥ ΣΥΖΥΓΙΚΟΥ ΒΙΟΥ ΤΟΥ ΒΙΚΤΩΡΟΣ ΟΥΓΚΩ

Ο γάμος του ποιητού. Ήμέρες γεμάτες εύτυχια. Το γλυκεράραμα της δέξης. Η ερωτική φωνή του ποιητού. Η γέννησις και ο θάνατος του πρώτου τους παιδιού. Η παρρημεφορία του Ούγκω. Μία εύτυχια χωρίς σύννεφα. κλπ. κλπ.



Στις 12 Οκτωβρίου του 1822, έπειτα από τριών χρόνων φλογερή ξρωτα, ο Βίκτωρ Ούγκω παντρεύτηκε την αγαπημένη του 'Αντέλα.

Οι νεόνυμφοι, παιδιά άζομα—έξαινος ήταν είκοσι χρόνων κι' έκεινή μόλις δεκαεφτά—δέν έπιλαν από πλούτη. Ο Ούγκω είχε επίδομα από το ιδιαίτερο ταμείο του βασιλέως χίλια φράγκα τον χρόνο και η γυναίκα του τριακόσια ως τετρακόσια φράγκα έτησιο εισόδημα από την πρόζα της, και λίγα έπιπλά. Αναγκάστηκαν λοιπόν προσοφινώς να κατοικήσουν μαζί με τον πατέρα της 'Αντέλας. Ύστερα από λίγους μήνες όμως ο Ούγκω κατάφερε και νοίκιασε ένα μικρό διαμερισμάτιο στην

κλεινή τα χεράκια της, και όταν έγινε ένας χρόνος έλεγε λογάκια, που ήταν σαν κελιάδημα πουλιού...».

Το 1825 ένα σοβαρό γεγονός έφερε μια μεγάλη χαρά, αλλά και μια λύπη συγχρόνως, στο ζεύγος Ούγκω. Είχε πεθάνει ο βασιλευς Λουδοβίκος 18ος και ο διάδοχός του Κάρολος 10ος απένεμε στον Ούγκω, καθώς και στον Λαμαρτίνο, το παράσημο της Λεγεώνας της Τιμής. Συγχρόνως οι δύο ποιητάι, μαζί με άλλους ανθρώπους των γραμμάτων, εκαιούτο να παρευρεθούν στη στέψη του νέου βασιλέως, ή όποια θα γινόταν στο Ρένς.

Ο Ούγκω, όταν έλαβε την πρόσκληση, βρισκόταν στο Μπλουά, στο σπίτι του στρατηγού πατέρα του, μαζί με την γυναίκα του και την κόρη του. Με τη λύπη που αποχωρίστηκε την αγαπημένη του 'Αντέλα... Την άλλη μέρα, κατά τις τέσσερες το απόγευμα, είχε φτάσει στην 'Ορλεάνη. Μόλις έφθασε, έπρεξε εσύθς σ' ένα καφενέιο, ζήτησε μελιάν και χαρτί και έγραψε στη γυναίκα του :

«Δεν μπορείς να φαντασθής, αγαπημένη μου, πόσο, από τη στιγμή που σ' άφηκα, μου έαινε κ' χρόνος άτέλειμος και άπέρατο το διάστημα που μάς χωρίζει. Με πόση θλίψη συλλογίζομαι τις δεκατέσσερες νύχτες, που μάς χωρίζουν, τις όχτώ ώρες, που πέρασα δίχως δόξα ! Και τί θα γίνει αύριο, και τί θα γίνει μεθούρι, και πιο πέρα, και πιο πέρα ; 'Αντέλα μου, αγαπημένη μου 'Αντέλα, παρακάλεσε το Θεό να μου δινή θάρρος ! Μοι χρειάζεται, γιατί ή δεκαπέντε αυτές μέρες που θα πέρσω μακριά σου μου φαίνονται σαν μία ουστή αιώνιας...».

Από το Παρίσι της έγραψε και άλλο γράμμα. Ίδια τρυφερό, ίδια συγχρητικό :

«Ξέρεις πως είνε τέσσερες μέρες και τρείς νύχτες, που είμαστε χωρισμένοι ; Ποσο ε' καιρός, περνά άργά ! Ποσο βιάζομαι να μάθο τι γίνεται, από τη στιγμή που σ' άφηκα ! Ποσο όλα είνε έρημα γύρω μου, τώρα που δέν σ' έχω κοντά μου ! Τι δύναμι που είχαμε, αγαπημένη μου, για να χωριστούμε, και πόση δύναμι μάς κρατάει ακόμη για να πέρσομε κι' άλλες δέκα μέρες χωρισμένοι !»

Στον ίδιο αυτό τόνο είνε γραμμένα και όλα τ' άλλα γράμματά, που έστειλε ο Ούγκω στη γυναίκα του, κατά την διάρκεια του ταξειδιού του. Ελάγιστες διηγήσεις, ελάγιστες περιγραφές, άκόμα και για ότι άφοροσε τη στέψη του βασιλέως. Παντού ένα ξεχείλιση τρυφερότητας ! Διαρκώς γίνεται λόγος για την 'Αντέλα, για τα γράμματά της 'Αντέλας, για τη γλυκειά και όλοζώντανή ήψηση της 'Αντέλας...

δδο Βωζιέρω. 'Ετο, το ζευγαράκι των νεονύμφων εξασφάλισε τη φωλιότα του.

Περνούσαν μια ήσυχη κι' εύτυχισμένη ζωή. Ο Ούγκω έγραφε ποιήματα, μυθιστορήματα, σχεδιάζε τα πρώτα θεατρικά του έργα και η γυναίκα του φρόντιζε για το νοικοκυριό. Έγνηά άκριβώς μήνες μετά το γάμο τους γέννησε κι' ένα αγοράκι. 'Αλλοίμονο, όμως ! Το πρώτο τους αυτό παιδάκι έζησε τρείς μήνες μονάχα. Τόζωσαν την ήμερα που συμπληρώνόταν ένα άκριβώς έτος από το γάμο τους !

Ο Ούγκω, πιο δυνατός, σαν άνδρας, παρηγορήθηκε πιο γρήγορα από την γυναίκα του. Τόν παρηγόρησε ή ποιήσις. Έγραφε αδιάκοπα ποιήματα, τα περισσότερα από τα όποια του τα ένεπνε η γυναίκα του. Τα ποιήματα αυτά είνε τα θεμιότερα ερωτικά ποιήματα που έγραψε. Ξεχειλίζουν όχι από άπλη άγάπη και τρυφερότητα, άλλ' από μια άληθινή λατρεία.

«'Εσύ 'σαι που το βλέμμα σου φωτίζει τη σκοτεινή μου νύχτα. 'Εσύ 'σαι που ή εικόνα σου λάμπει στον χαρομένο όπνο μου. 'Εσύ 'σαι που κρατάς το χέρι μου όταν περπατώ στον ίοκιο. Και ή άχτινες τ' οράναυ μου έρχονται από τα μάτια σου...».

Ο Βίκτωρ Ούγκω είχε άκριβως κιάλια να γίνεται ένας από τους πιο άξιόλογους και πιο ζωηρούς αντιπρόσωπους της νέας σχολής, του Ρομαντισμού. Στά έργα του δημοσίευε προλόγους, στους όποιους κατακεραυνώνει τους κλασικούς. Στο σπίτι του συναΐζαν οι νέοι συγγραφείς και οι καλλιτέχνη που έδωαν τις μεγαλύτερες έλπίδες και για τους όποιους γινόταν περισσότεροι λόγος. Ψυχική τών συγχρητρώσεων αυτών ήταν ή 'Αντέλα. Τρυφερή, περιποιητική, γεμάτη χάρη και θέλητρο, σκόρπιζε με την παρουσιά της τη γλύκα και τη ζέστα μιας ευγενικής γυναικείας ύπαρξως, στις καρδιές όλων των νέων καλλιτηχνών και συγγραφεών.

Τόν 'Ιούλιο του 1824 ο Ούγκω απέκτησε και δεύτερο παιδάκι, μια κόρη. Τη βάπτισαν Λεοπολδίνη.

Ω ! αυτή τη φορά ή 'Αντέλα έβαλε όλα τα δινατά της για να μη χάση το παιδάκι της ! Το έτρεφε ή ίδια με το γάλα της και δέν το αποχωρίζόταν ούτε στιγμή.

«'Ηταν ένα χαριτωμένο κοριτσάκι, γράφει κάποιος στενός φίλος της οικογενείας. Κοιμόταν στο δωμάτιο των γονέων της και όταν ήμερώνε, σκαρφάλανε από την κούνια της στο κρεβάτι της μητέρας της και με το χεράκι της προσποούσε να της ανοίξη τα μάτια, για να της δώση να καταλάβη ότι ήταν ώρα να ζυνηθή. Η μητέρα στην άρχ ήκανε την κοιμισμένη, κατόπιν όμως άνοιγε τα μάτια της και άρχιζε με το παιδάκι της άτέλειμα γέλια και παιχνιά... Όταν ο Ούγκω και ή γυναίκα του έβγαναν περπάτο, έπαιρναν πάντα μαζί τους την Λεοπολδίνη. Τήν κρατούσε στην άγκάλια της ή μπόνια. Μά εκείνη γούριζε το προσοπάκι της προς τον πατέρα της και γελούσε. Τότε ο Ούγκω δέν κρατιόταν. 'Αρπαζε την κορούλα του στα χέρια του και την γέμιζε φιλά. 'Εκείνη χαμογελούσε, ανοιόχως χύσαρκα χείλη της είνε το ίδιο το τόξο της ήδονής, που τεντώνεται για να μάς πληγώση. Μά και ή Μαίη Γουέστ έχει μάτια και χείλη που άπονεύουν μια άκατανήκτη ήδονή, επί πλέον δέ ένα όδμα που μπορεί να ζωντανέμη τις αισθήσεις κι' ενός φακίρη άκόμα...».

Το πρόβλημα, λοιπόν, του οεξ-άπλη, μένει άλυτο. Και ό έμφύλιος πόλεμος, ό σκληρός και όλοφάνερος πόλεμος μεταξύ των δύο άστέρων συνεχίζεται, πεισματώδης, επίμονος. Ποιά άπό τις δυό θ' ανάδειξη νικήτρια; Ποιά θ' άποδειχθή έν τέλει ότι έχει περισσότερο οεξ-άπλη, ή Μάρλεν Ντήτριχ ή ή Μαίη Γουέστ;

Ίσως μόνον ένα διαθνές δημοψήφισμα να μπορέση να δώση μια λύσι ίκανοποιητική στο τόσο περίπλοκο αυτό πρόβλημα...



Ο Βίκτωρ Ούγκω

Γεμάτη χαροίμενα γεγονότα ήταν για το νεαρό ζευγάρι και ή έπομένη χρονιά, το 1826. Ο Ούγκω δημοσίευε ένα μυθιστόρημα και μια νέα συλλογή ποιημάτων και ή γυναίκα του του γέννησε ένα άλλο παιδάκι, τον Κάρολο.

Και στη νέα συλλογή του Ούγκω τα περισσότερα ποιήματα ήταν έμπνευσμένα από την γυναίκα του. Στο «Ταξείδιο περιγράφει όλο τον πόνο του για τον χωρισμό του από την αγαπημένη του :

«Τι να κάνω τώρα το μέταπό μου, που έβερνε μέσ' στα στοργικά σου χέρια, τί να κάνω κάθε τί που άκούω, κάθε τί που βλέπω ; Τι να κάνω τα μάτια μου, που ή φλόγα τους ανάβει στη φλόγα των ματιών σου, και τη φωνή μου, που δέν έξερει παρά να σου λέγη μόνο λόγια άγάπης !»

'Ετσι, και παντρεμένος, ο Ούγκω και ή γυναίκα του εξακολουούσαν το τρυφερό τους ερωτικό ειδύλλιο. Τίποτε δέν είχε μεταβλήθ στη εντύχια τους, παρά μονάχα το ότι την φωτίζε τώρα μια άγνια δόξα. Πέντε χρόνια είχαν περάσει, που είχαν ένωθί, είχαν άποκτήσει τρία παιδά, και ο Ούγκω δέν, είχε παύσει ν' αγαπά την γυναίκα του με την ίδια θεουμή άγάπη, που την αγαπούσε και την πρώτη στιγμή. Τόν γαλιότι τους οράναυ ούτε ένα σύννεφο δέν τον σκονταίνεζε. Στόν παραδέισο της άγάπης τους δέν είχε μαραθεί ούτε ένα φύλλο...

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΖΩΑ ΠΟΥ ΔΕΝ ΠΙΝΟΥΝ ΠΟΤΕ ΝΕΡΟ

Ο Γερμανός δόκτωρ Χάνιμπερ βεβαιώνει ότι υπάρχουν ζώα, τα όποια δέν πίνουν ούτε μια φορά νερό στη ζωή τους. Το εξακρίθωσε δέ αυτό έπειτα από μια σειρά έπιστημονικών παρατηρήσεων.

Μεταξύ των περιέζων αυτών ζώων είνε ή Λάιες της Παταγωνίας και μια όρτσα άφελών της Άλω Ανατολής.

Αναφέρει επίσης ο ίδιος έπιστήμων ότι τα κουνέλια δέν πίνουν, παρά μονάχα τη δροσιά, που κάθεται άπάνω στα ζόρτα.

Είνε γνωστόν έξ άλλου ότι πολλά έρπετά, κινώφς φειδια και σαύρες, ζύν σε μέρη, στα όποια δέν υπάρχει καθόλου νερό.